

— Азъ, каже, съмъ млада невѣста; мжжъ ми зеха войникъ и вече осми мѣсець ни го виждамъ, ни го чувамъ. Цѣнихъ се готвачка, тамъ и родихъ. А съ дѣте не искаха да ме държатъ. Изядохъ всичко. Поискахъ да се цѣня кърмачка, но не ме щатъ: слаба си казватъ. Бѣхъ при една търговка, дѣто живѣе една наша бабичка, обѣщаха да ме зематъ, но да съмъ отишла другата недѣля. Тя живѣе далечъ отъ тукъ. Изморихъ се, па и него, горкото, измжчихъ. Благодаря ти, иначе незнанъ какво би правила.

Авдеичъ въздъхна и каза:

— Ами имашъ ли си зимна дреха?

— Кждѣ, мили дѣдо, ще я имамъ! Вчера послѣдната забрадка заложихъ.

Послѣ тя отиде при кревата и си зѣ дѣтето, а Авдеичъ отидѣ къмъ жгъла, разрови сандъка и извади едно старо шалче.

— Земи — каже, не го бива толкозъ, но сѣ ще можешъ да увиешъ малкото.

Гледа тя шалчето, гледа стареца, зе подаръка и заплака. Завърна се и Авдиечъ; той се пхна подъ кревата, извади едно сандъче, поразрови го и седна срѣщу гостянката.

— Господъ да ти помогне, дѣдо. Той ме доведе при тебе. Инакъ, би изстудила дѣтето си. Кога излѣзохъ бѣ топло, а вижъ сега какъвъ студъ. И той те е научилъ да погледнешъ прѣзъ прозореца и мене, клетата, да пригрѣешъ.

Авдиечъ се усмихна и дума:

— Разбира се, той. Напусто тамъ азъ не гледахъ.

И ней разказа Мартинъ своя сънъ, какъ чулъ гласъ, че Господъ му обѣщаль да го споходи днесъ.